

Bilag 8

FOLKETINGET

Christiansborg, den 21. januar 1982

Til folketingets præsidium

v/ formanden, hr. Svend Jakobsen

Efter at folketingets flertal den 22. december 1981 vedtog indstillingen fra udvalget til prøvelse af valgene, går jeg ud fra, at ansvaret for eventuelle uregelmæssigheder ikke længere påhviler indenrigsministeriet eller det pågældende udvalg, men folketinget.

Jeg skal derfor tillade mig at *spørge præsidiumet, hvad det agter at foretage sig i anledning af, at den pågældende vedtagelse skete under falske forudsætninger og fik den konsekvens, at en kandidat blev frataget det mandat, der tilkommer ham efter valgloven.*

Forudsætningerne for vedtagelsen

Problemet om det pågældende mandat blev rejst under tingets behandling af udvalgets indstilling (spalte 21 ff). Det blev klart påpeget, at indstillingen på dette punkt var i modstrid med valglovens helt præcise anvisning (§ 47, stk. 1, nr. 3). Der blev efterlyst en forklaring på, hvad lovgrundlaget har været for den indstilling, indenrigsministeriet har afgivet. Da en sådan forklaring ikke fremkom, blev der stillet forslag om at lade sagen gå tilbage til udvalget med henblik på at få en redegørelse for lovgrundlaget, men dette forslag blev forkastet med alle stemmer mod VS.

Denne afvisning og den efterfølgende vedtagelse af indstillingen fra udvalget har tingets flertal formentlig ikke foretaget ud fra ligegyldighed m.h.t. valglovens overholdelse. Tingets holdning har givetvis bygget på tillid til de oplysninger, man har fået. Nogen selvstændig vurdering af disse oplysninger har højst et fåtal haft praktisk mulighed for.

Af udvalgets betænkning, som først blev omdelt ca. 1 time før behandlingen i salen, fremgår kun, at udvalget har fået et notat om denne og et par andre sager, og at »udvalget herefter ikke har særlige bemærkninger vedrørende indenrigsministeriets beregninger og opgørelser.« Det giver selvsagt ikke tingets medlemmer nogen mulighed for at se, at der

kan være tvivl om et mandat, eller for at tage selvstændig stilling til ministeriets fremgangsmåde. Selv hvis man derefter – og tiden var som nævnt yderst knap – rekvirerede det omtalte notat, som ikke fulgte med betænkningen, så ville man ikke finde blot det mindste forsøg på at begrunde, hvorfor der var valgt en opgørelsesmåde, som klart er i strid med lovens bogstav. Man ville end ikke se det omtalt, at ministeriet i de første 10 dage efter valget havde insisteret på en opgørelsesmåde, som nøje fulgte lovens bogstav, og derfor også havde meddelt og fastholdt valget af en anden kandidat.

Tingets medlemmer havde således ikke ud fra betænkningen nogen som helst mulighed for at ane uråd. Da spørgsmålet blev rejst i salen, må de formodes at have stemt i tillid til de svar, der blev givet, og som kan sammenfattes således:

- 1) Udvalgets formand, hr. Bernhardt Tastesen, oplyste, at man ud over det skriftlige materiale havde haft samråd, og at »den oplysning, vi har fået, giver udtryk for, at det er en korrekt afgørelse.« (Han tilføjede: »Vi 21, der sidder i dette udvalg, må naturligvis stole på, at denne afgørelse er korrekt, og det er grundlaget for den beslutning om indstilling til godkendelse, som vi har taget her.« Hvilket viser, at udvalgets indstilling bygger på tillid til ministeriets påstand om, at afgørelsen er korrekt, hverken mere eller mindre). Desuden stillede han i udsigt, at det faste udvalg ville grave videre i sagen og få de nødvendige oplysninger frem, så det kan blive konstateret, at afgørelsen i enhver henseende er korrekt. Hvilket viser, at de nødvendige oplysninger *ikke* forelå på beslutningstidspunktet, og således understreger, at indstillingen og beslutningen byggede på tillid til ministeriets påstand.
- 2) Den fg. indenrigsminister, Henning Rasmussen, supplerede med den »rent fakti-